

(המשך מעמ'ד 7)

ההרבות פרסומת לעיתונים היריבים. הצעה ללא קופצים. הודעה נמאס הדבר גם לראשי מפא"י. הוקמה ועדה פנימית לזיון בעתיד העתון, בראשות משה שרת, אחד השוללים החריפים שלו. הברירה לפני הועדה: לסגור את העתון בכלל, כפי שדרש מזכיר המפלגה מאיר ארנוב, להפוך אותו לעתון גדול ורציני, כדרישת זלמן ארן, המזכיר הקודם; או לחולל בו שינוי יסודי, כדרישת חברים רבים אחרים.

בינתיים צצה הצעה גאונית: להקים חברה פרטית שתוציא את העתון על בסיס מסחרי, אך תתן 51% של המניות למפא"י. משום מה לא קפץ איש על הצעה גאונית זו — אך כי נרמז כי ייעשה מאמץ להניע את משרד רדי הממשלה המפא"יית לספק את ידיעותיהם החשובות תחילה לעתון זה.

בינתיים צצה הצעה גאונית: להקים חברה פיטורית לזיון חודש זה. אחרים מהם סבורים שהעתון יוסיף להופיע כאילו צורה שהיא. ושהפיטורים באו רק להבדיל בין המוכשרים לבין אנשי המפלגה.

כותרת השבוע

כבת העין של צפור הנפש. (דבר 7.8.53)

יורדים

על גבי מולג, לחרות

משפטם של שלושה צעירים, מוריס בן לולו (23), ראובן חיון (24) וציומר לוציאן (27) הסתיים בשבוע שעבר. פסקי-דין: חר

הרגישו את עצמם כמעט כאילו זכו בהגרלת מפעל הפיס.

«חרות או מולג?!» הוא נשלה לבית החולים בבאר-יעקב, בו המשיך לאיים: «החרות או מולג?!» הוא נתבקש לחכות, אך היה קצר-רוח: מיד כשהחלים מן הניתוח הקודם, בלע מולג נוסף, הוסיף עליו, לשם שינוי, סכינג'ילוח חלוד. הפעם שוכנעו הרשויות הצבאיות: הוא קיבל את שחרורו, בתוספת הבטחה שלא יגויס יותר לצבא לעולם.

הוא נסע לטבריה, מקום בו פגש בידידו הוותיק, אשר השתחרר גם הוא ועבד בקיבוץ כנרת, אך היה רחוק מלהיות מרוצה. השניים החליטו לעבוד בכביש סדום.

מנוחין היה עסוק בעיסוקים מעניינים יותר בניאפולי עיר החמד.

עיריות

הבטלה משתלמת

במשך 8 חודשים בילה משה אייזנמאיר בניעמים. במשך כל הזמן הזה היתה עבר דתו היחידה במשרד — קבלה משכורתו בראשון לחודש (או ביום מאוחר יותר, כאשר מצבה הכספית הקשה של עיריית תל-אביב לא איפשר לה לשלם את המשכורות בזמן. את שאר זמני עבודתו הקדיש, מאונס, לשתית תה ולקריאת עיתונו (הוא קורא את חרות). זאת היתה עבודתו במחלקה המשפטית של עיריית תל-אביב.

ראש המחלקה, צבי זילביגר, לא התרעם כלל על דרך-עבודתו המזוהה של פקידו. כי שהיה אייזנמאיר מטריד אותו לעתים קרובות בתביעה לקבל עבודה כלשהי, היתה תשובתו של המנהל: «מה אתה עושה כל כך הרבה רע? אף אחד לא יודע על זה». אייזנמאיר חשד שהעבודה נמנעת ממנו בגלל שמו של העיתון, אותו הוא קורא. הוא שם לב שאיש מבין שאר הפקידים, לא הביא אתו למשרד את חרות. השאר היו קוראים (בזמן המצומצם מאד שנותר להם בתוך ה-עבודה) את דבר או הבוקר. אם היו פעם ב-משרד קוראי חרות, הרי שהחליפו את עיתורם גם או שהוחלפו בעצמם.

קיר אטום. הוא ניסה להתאונן בפני סמכויות גבוהות יותר, אך נוכח עד מהרה שאין כל דרך מעשית לבצע זאת: כל התלונות והבקשות חייבות לעבור את מנהל המחלקה. אייזנמאיר עמד בפני קיר אטום.

בינתיים לא בייזו לחלוטין את זמנו הפנוי: אייזנמאיר, הלומד בשקידה משפטים ומינהל מוניציפלי, התכונן סביבו, גילה ליקויים ופגמים, כתב מאמרי ביקורת בעיתונות. על מאמציו להתקדם בעבודה, להרחיב את תחום פעולתו, זכה בפרס יחידי: חופשה של 8 חודשים בתשלום.

למשרה פנויה, אלפי בקשות. ה-שבוע יצר אייזנמאיר תקדים רבי-ערך בהיסטוריה של המשפט העברי: הוא הגיש בקשה לצרע-לתנאי לבית-הדין העליון נגד מנהל מחלקתו (ובאורח רשמי: גם נגד ראש העירייה וחברי מועצת העירייה) שיבוא וימקם מדוע אין הוא נותן לו כל עבודה במשרתו, תמורת המשכורת שהוא מקבל. אם יפסיד את המשפט (ואתו את מקום העבודה), יש יסוד איתן לחשוב כי את מחלקת המשפטית של עיריית תל-אביב, יצטרף אלפי בקשות למשרה הפנויה.

הארץ

הקמת משטר עממי אמיתי במצרים עלול להדגיש את הזיוף שבשטר של (שיאסקלי). (העולם הזה).

עונד גושן, תל-אביב

הלו, 1999

נשבתה במפתיע סירת המפרש «איל-תית», שהיתה במאסף השיטתי, על ידי סוכת מנוע לבנונית (דבר).

אליעזר בוכני, נוה-שאנן בפיקודו של אצבעוני.

בחור סימפטי גבוה... מעוניין להכיר בחורה או אשה... שנתית (מודעה ב-מערב).

רחל פז, ירושלים את טכס הכלולות יתרוך מר מפיססו. 2 בניבות נועזות של כתשיטים שונים בשווי כולל של 000 ליי ומעלה (הארץ).

דוד עמיצור, תל-אביב לפי הערכה גסה, כמובן.

הובלו בעינים קשורות למען ולבסוף לרבת-עמון, מקום בו נאסרו כמרגלים.

לשווא ניסו לשכנע את אוסריהם שאינם אלא צרפתים המבקשים לחזור למולדתם. הם נשאלו על נושאים אחרים לגמרי: אם ישנם תותחים כבדים בעין-חוסוב ומה גדול הכוח הצבאי בעין ראדיאין. הם ענו שעין-חוסוב איננה יותר מאשר חנות שק"ם גדולה ובעין-ראדיאין עושים נסיונות מוצלחים בגני דול תמרים.

הם עצמם הופתעו לרגש החם שעלה ב-ליבם כשהראו להם שני עתונים יומיים עבריים, טריים מן הדפוס. לפתע הרגישו געגועים לטבריה, ירושלים, ואפילו לתל-השרון. הם רצו לחזור לישראל, אך לא ידעו כיצד לומר זאת לשלטונות הירדן.

מוריס לא עשה כל נסיון לבלוע מולגות: הוא לא סמך על המנתחים הערביים.

בכלא פגשו ביהודי נוסף, ברנרד גלזמן מרמתיים, אשר עמד להיות מוחזר לישראל. השלושה ביקשו לה מסור לקציני האומות-המאוחדות כי שלושה יהודים יושבים בכלא רבת-עמון ומבקשים לחזור לישראל. גלזמן עשה זאת, ובשבוע שעבר, אחרי 107 ימים בכל בתי הכלא של ערי הירדן, הגיעו השלושה לשער מגדלובים.

אנשי משטרה, בעלי פנים מוכרות, חיכו לשוכם. בבית הסוהר דנים עתה בבקשה כיצד להגיש להם את אוכלם.

מסע ישראל

ניאפולי, עיר החמד

הספינה נכנסה למסינה ביום שני 3.8.53 בשעות הצהריים. מאחר שהיא היתה במצב «נח» לא קויים אתה קשר עד יום הששי בבוקר.

חג במסינה. יום ששי, 7.8.53 בבוקר: «שמח מאד לפגוש אותך שוב, אחרי זמן כה ארוך שלא התקשרנו. עזבנו את מסינה אתמול בערב ואנחנו מפליגים בקו ישר כי כיוון לניאפולי. עברנו את הסטרומבולי ואנו נמצאים במרחק של 100 מייל מניאפולי.

במסינה בלינו יפה מאד. יש שם עכשיו חג שנמשך חודש ימים, מתקיימים כל מיני מצוינות, ישנם הרבה מקומות בידור, הרחובות מקושטים ואפשר לראות אופירה ולשמע תזמורת ברחוב. חייבם אין כסף. ראינו את האניה דניאלה בורכרד. היא הגיעה אתמול למסינה והגיאה אתה סירת יאכט קטנה של איזה ספרדי שכמעט ומת ביים. הספרדי הזה מסי תובב כבר שלוש שנים לאורך חופי הים התיכון. על יד כריתים חל קלקול במנועו והוא נשאר שם כחמישה ימים בלי מים. אנחנו שטים עכשיו בעזרת מנוע והמהירות שלנו היא 4 קשר».

בעיר שעתיים: ניאפולי. יום ששי 7.8.53 אחר-הצהריים:

«אין שום דבר חדש. אנחנו נגיע לניאפולי ביום שבת. הים שקט והמהירות היא 4 קשר».

יום שבת, 8.8.53 בבוקר: «הבוקר עזבנו את איי קאפרי, הרחוקים כ-20 מייל מניאפולי. אנו בכניסה לניאפולי ובעוד כשעתיים נעגון שם.

הים חלק כזוככית. אנו נהנים ממראות ה-נוף וביחוד ממראה העיר המתקפת מרחוק. מזג האוויר קצת חם. המהירות היא 4 קשר.

נעגון בניאפולי כשלושה ימים ולכן נקיים את הקשר הבא רק ביום השלישי בבוקר! ביום השלישי, בשעה שנועדה להתקשרות, לא נשמע קול וקשב מן הסירה, שעוד היתה במל ניאפולי. כמה תחנות זרות, ביניהן תחנה שוודית בשם בוב, השתתפו בחיפוש על משגלי האתר, אך ללא הועיל. נראה ששלמה היו מעוניינים לראות יהודים.

אסירים לוציאן, בן-דודו וקיון חרות או מולג 1

שם פגשו את לוציאן שבא מירושלים, מ-קום בו עבד כטבח במלון המלך דוד. מאז ועד היום לא נותק החוט המשולש.

המשטרה הסתכנה. כשנסתיים בנין הכביש, והעובדים שוטרו, החליטה השליטה לרדת לאילת ולנסות שם את מולג. אך גאות הנגב הגיעה לקיפה, והם לא מצאו כל עבר-דה. האיום לבלוע כלי-בית לא עזר. לא היה להם כסף כדי להישאר במקום, לחכות ל-טרמפ. השלושה החליטו: הם עברו את ה-גבול, מקום בו חיתתה להם נסיעת-חינם.

הם הוחזרו לישראל, נסעו לחיפה לנסות את מולג שם. אך הנסיונות לעלות בהחבא על אחת האוניות לא נשאו פרי. הם נאסרו, בלעו שלוש כפות לאות מאה, שוחררו על-ידי המשטרה הנוהמת.

הם חזרו לאילת, פתחו בעסק זעיר: מכירת אלמוגים ובקבוקי חול צבעוניים. אך המשטרה, שרצתה לראות את רשיונותיהם (שלא היו קיימים), הרהיבה עוז בנפשה, אסרה עליהם את המסחר, הסתכנה בבליעת כל המולגות, הכפות והסכינים של אילת. ה-פעם החליטו שלושת החברים לעבור את הגבול ברגינות.

הם התקדמו ישר לעמדות הערביות: «אנח-נו יהודים מאילת. אנחנו רוצים לדבר עם קצין אנגלי» לקצין הסבירו שבישראל לא שפר חלקם, שהם בעצם אורחי צרפת ומבקשים לחזור לצרפת, או לפחות לאלג'יר. כי-השובה התעניין הקצין מאד לדעת אם כ-פיים באילת לבואן של אוניות בזמן הקרוב. הם לא ידעו.

עיניהם קשרו והם נלקחו לעקבה. הם שמעו קהל רב שהתקהל מסביב הגיפ. רבים היו מעוניינים לראות יהודים.

דש אחד מאסר על יציאה מגבולות המדינה, ללא היתר חוקי.

מוריס וראובן היו חברים מילדות. יחד באו, לפני ארבע שנים, מאלג'יר לישראל, יחד שירתו בצבא ויחד השתחררו ממנו, אם-לי בניסבות שונות.

הצבא לא מצא חן בעיניו של מוריס, ומ-שום כך נעלם יום אחד מיחידתו. אך לא לזמן רב. כשחזרו, בעזרתה הפעילה של ה-משטרה הצבאית, נעצר וחיכה במשך חודש וחצי למשפטו. צפייה זו היתה נעימה עוד פחות מהיי הצבא, ומוריס החליט לשנות את מקום ההמתנה. לשם כך בלע כף שבורה, נלקח לבית-החולים, שם הוסיף למערכת כלי-האוכל שבגופו כף נוספת. המנתחים לא ידעו על הכף הנוספת, הוציאו מקיבתו רק כף אחת. הגישה נתגלתה בצילום רנטגן, שנע-חלק, קמעט שוה בשוה, בין בית-הסוהר לבית-החולים.

הזכיה הגדולה. משפטו הועבר לרמ-לה, אך גם שם לא היה תור המשפטים קצר ביותר. מוריס החליט להפעיל את שיטותי-הישינות במקום החדש. מולג יחיד החזרו לבית-החולים המוכר בתל-השומר. אך ד"ר מוס וד"ר גליצמן סרבו לנתח, החליטו ל-חכות עד שאוסף המתכת בבטנו יגדל.

ציפיתם לא היתה לשווא. אחות מהלמת בבית-החולים לא האמינה למשמע אוניה. מוריס הציע התערבות. הפרס היה 10 גרוש. מוריס זכה בהתערבות, אך סירב לקחת את המגיע: «עשיתי זאת רק כדי להראות לך, כשהתעקשה האחוח לשלם את חובה, נטל את המטבע, הוסיף אחת משלו ובלע את שתייה; כשתתחו המנתחים לבסוף את בטנו,